

POSTANOWIENIE

Dnia 3 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Aleksander Stępkowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Leszek Bosek

SSN Tomasz Demendecki

w sprawie ze skargi P. C.

na przewlekłość postępowania Sądu Najwyższego w sprawie II KO (...),

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 3 września 2019 r.,

skargę pozostawił bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

W dniu 25 lipca 2019 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo P. C., w którym, powołując się na treść ustawy z dnia 17 czerwca 2014 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 75; dalej: ustawa o skardze na przewlekłość), wniósł skargę na - jak wskazywał - „postępowanie wznowieniowe przed Sądem Najwyższym w sprawie wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 20 listopada 2012 r. (sygn. XII (...)), zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 25 marca 2013 r. (sygn. II AKa (...))”. W skardze tej wniósł o:

1. stwierdzenie przewlekłości postępowania,
2. przesłanie stanowiska dotyczącego sprawy wznowieniowej,
3. zasądzenie na jego rzecz kwoty 12.000 zł,
4. zwolnienie z opłaty sądowej.

W uzasadnieniu skargi P. C. wskazywał, że w 2015 r. wystąpił z wnioskiem o wyznaczenie obrońcy z urzędu celem ewentualnego złożenia wniosku o wznowienie postępowania. Skarżący przyznał, że został poinformowany o wyznaczeniu obrońcy z urzędu oraz kontaktował się z nim w celu przedstawienia argumentacji dotyczącej wznowienia postępowania w jego sprawie. Wyjaśniał również, że do momentu wystąpienia z pismem nie uzyskał informacji dotyczącej stanowiska obrońcy, co do ewentualnego wszczęcia postępowania wznowieniowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skargę należało pozostawić bez rozpoznania.

Skarga P. C. dotyczyć miała - jak wskazano w jej uzasadnieniu - postępowania wznowieniowego przed Sądem Najwyższym. Postępowanie takie nie zostało jednak wszczęte. Pismem z dnia 9 czerwca 2015 r. (odebrany w dniu 15 czerwca 2015 r.) skarżący - stosownie do złożonego uprzednio wniosku - został poinformowany o wyznaczeniu obrońcy z urzędu. Ten zaś, po zbadaniu akt sprawy karnej zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 25 marca 2013 r. (II AKa (...)), zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 20 listopada 2012 r. (XII K (...)) oraz po uzyskaniu informacji w tej sprawie od skarżącego, pismem z dnia 28 lipca 2015 r. poinformował Sąd Najwyższy o niestwierdzeniu podstaw do wniesienia wniosku o wznowienie postępowania. Oznacza to, że w niniejszej sprawie nie doszło do wszczęcia postępowania, o którym mowa w art. 3 ustawy o skardze na przewlekłość. To zaś powoduje, że skarga P. C. musi być uznana za niedopuszczalną z mocy ustawy.

W konsekwencji, z mocy art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość, skargę tę należało pozostawić bez rozpoznania.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.